

Alicia

Paf

Aquesta és la història de l'Àlicia Paf, que queia sempre i pertot arreu.

L'avi la buscava per portar-la al parc:

—Àlicia! On ets, Àlicia?

—Soc aquí, avi.

—On és aquí?

—Al despertador.

Sí, havia obert la finestreta del despertador per tafanejar una mica i havia acabat darrere dels engranatges i les molles, i ara havia de saltar contínuament d'un punt a l'altre per no ser arrossegada per tots aquells mecanismes que saltaven fent tic-tac.

Una altra vegada l'avi la buscava per donar-li el berenar:

—Alícia! On ets, Alícia?

—Soc aquí, avi.

—On és aquí?

—Doncs, de fet, aquí, a l'ampolla. Tenia set i hi he caigut a dintre.

I heu-la allà, nedant i afanyant-se per mantenir-se a flor d'aigua. Sort que l'estiu anterior, a Sperlonga, havia après a fer la granota.

—Espera, que et repesco.

L'avi va fer baixar un cordonet per dintre de l'ampolla, l'Alícia s'hi va aferrar i s'hi va enfilar amb destresa. Era bona en gimnàstica.

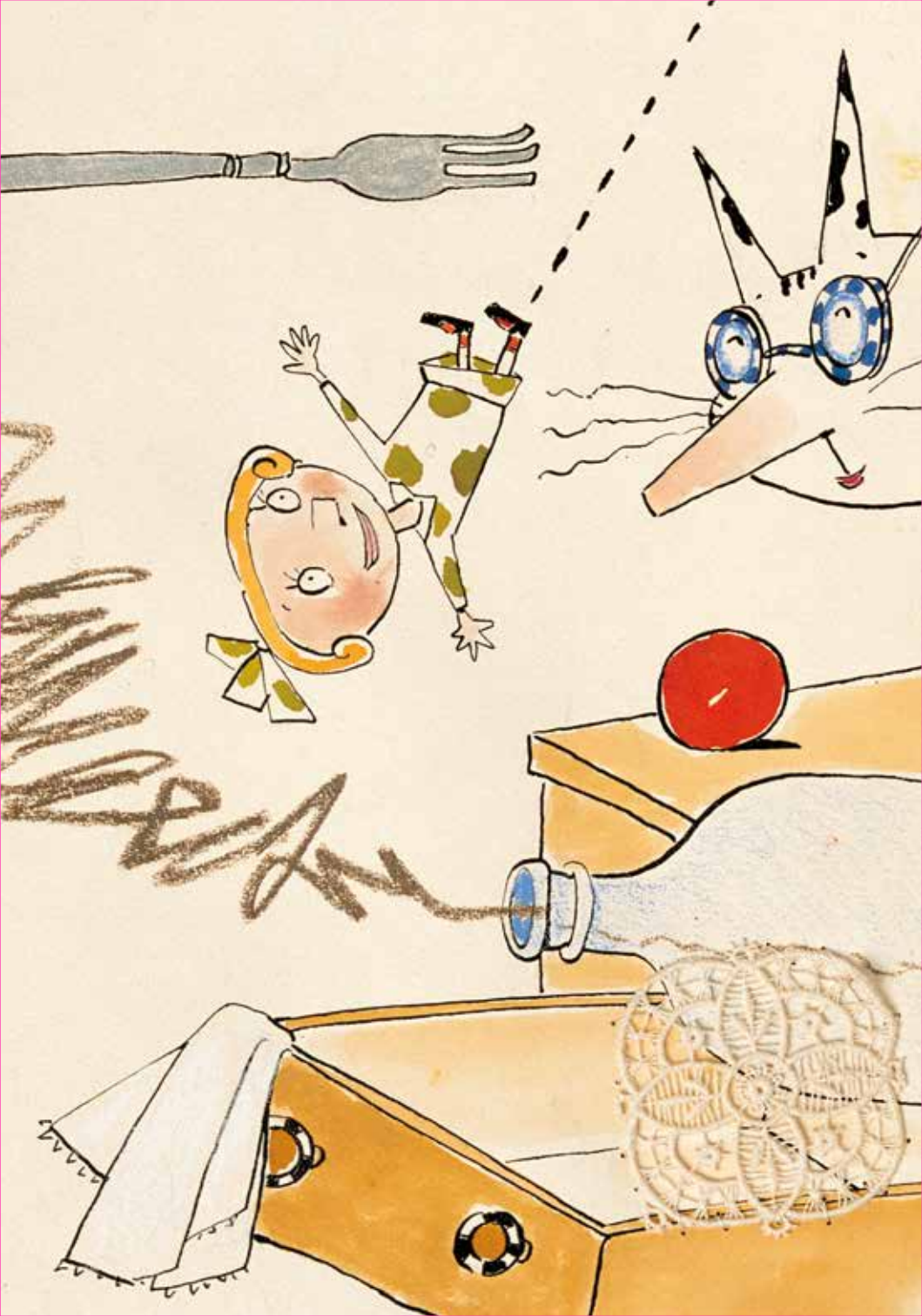
Una vegada més, l'Alícia va desaparèixer.

La buscava l'avi, la buscava l'àvia, la buscava una veïna que sempre anava a llegir el diari de l'avi per estalviar-se unes quantes lires.

—Ai de nosaltres si no la trobem abans que els seus pares tornin de treballar —mormolava l'àvia, espantada.

—Alícia! Alícia! On ets, Alícia?

Aquesta vegada no responia. No podia res-

pondre. Tafanejant a la cuina havia caigut al calaix de les estovalles i dels tovallons i s'hi havia adormit. Algú havia tancat el calaix sense veure-la. Quan va despertar-se, l'Àlícia va trobar-ho tot fosc, però no va tenir por: una vegada havia caigut en una aixeta i allò sí que era fosc.

«Hauran de parar taula pel sopar —pensava l'Àlícia—. I aleshores obriran el calaix.»

Però en comptes d'això, ningú no pensava a sopar, i més quan no la trobaven. Els seus pares havien tornat de treballar i escridassaven els avis:

—Així és com la vigileu!

—Els nostres fills no queien dintre de les aixetes —protestaven els avis—; en els nostres temps no-més queien del llit i es feien algun nyanyo al cap.

Finalment, l'Àlícia va cansar-se d'esperar. Va excavar entre les estovalles, va trobar el fons del calaix i hi va començar a donar cops de peu.

Tum, tum, tum.

—Calleu tots —va dir el pare—, sento cops en algun lloc.

Tum, tum, tum, picava l'Àlícia.

Quantes abraçades i quants petons quan van trobar-la! I l'Àlícia va aprofitar-ho per caure a la butxaca de l'armilla del pare i quan la hi van treure ja havia tingut temps d'embrutar-se tota la cara jugant amb el bolígraf.

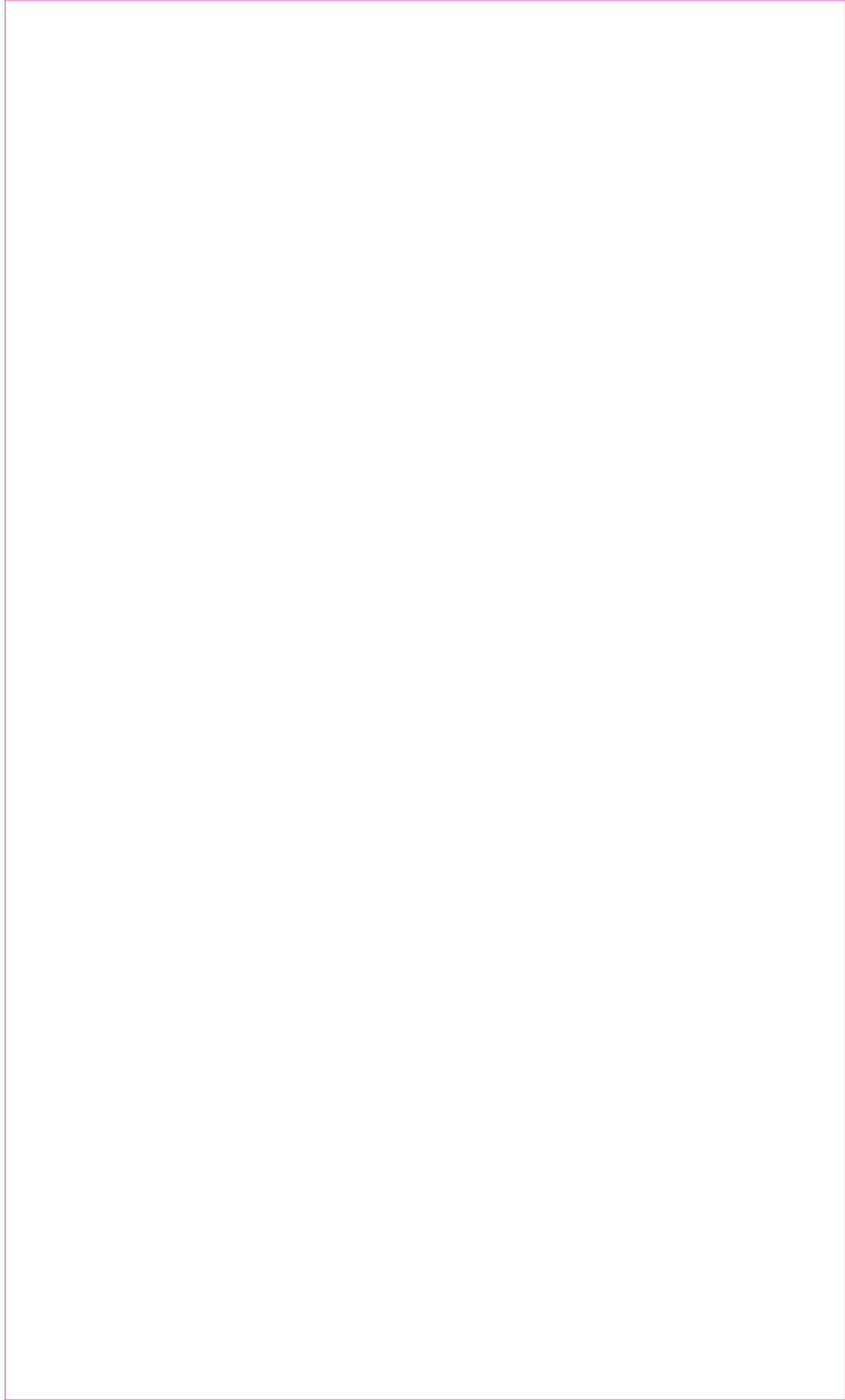

L'Alicia

al MAR

Una vegada l'Alícia va anar al mar, se'n va enamorar i mai no volia sortir-ne.

—Alícia, surt de l'aigua —li cridava la mare.

—De seguida, ja vinc —responia l'Alícia. Però en lloc d'això pensava: «M'hi estaré fins que em creixin les aletes i em converteixi en un peix».

Al vespre, abans d'anar al llit, es mirava les espatlles al mirall, per veure si li creixien les aletes o, almenys, algunes escates d'argent. Però només descobria alguns granets de sorra, si no s'havia dutxat prou bé.

Un matí va baixar a la platja més aviat de l'habitual i hi va trobar un noi que recollia eriçons

i cargolins. Era fill de pescadors i en sabia molt, de coses del mar.

—Tu saps com es pot fer per convertir-se en un peix? —va demanar-li l’Alícia.

—De seguida t’ho ensenyo —va respondre el noi.

Va col·locar sobre una roca el mocador amb els eriçons i els cargolins i es va capbussar. Va passar un minut, dos, i el noi no tornava a sortir. Però aleshores, en lloc seu va aparèixer un dofí que feia cabrioles entre les onades i llançava alegres brolls en l’aire. El dofí va anar a jugar als peus de l’Alícia, i ella no tenia gens de por.

Després d’una estona, el dofí, amb un elegant cop de cua, va marxar mar endins. Al seu lloc va tornar a emergir el noi dels cargolins i els somriures:

—Has vist que fàcil?

—Ho he vist, però no estic segura de poder-ho fer.

—Prova-ho.